पराजयो वा मृत्युर्वा श्रेयो मृत्युर्न निर्जयः । निर्जितास्त्वारयो ह्येते अस्त्रोत्सर्गान्मृतोपमाः ।
॥ दुर्योधन उवाच ॥ आचार्य्यपुत्र यद्येतत् द्विरस्त्रं न प्रयुज्यते । अन्यैर्गुरुघ्ना बध्यन्तामस्त्रैरस्त्रविदाम्बर
त्वयि दिव्यानि चास्त्राणि व्यम्बके चामितौजसि । इच्छतो हि न ते मुच्येत् क्रुद्धो ह्यपि पुरन्दरः ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ तस्मिन्नस्त्रे प्रतिहते द्रोणे चोपाधिना हते । तथा दुर्योधनेनोक्तो द्रौणिः किमकरोत्पुनः ।
दृष्ट्वा पार्थांस्तु संग्रामे युद्धाय समुपस्थितान् । नारायणास्त्रनिर्मुक्तांश्चरतः पृतनामुखे । ९२९०
॥ सञ्जय उवाच ॥ जानन् पितुः स निधनं सिंहलाङ्गूलकेतनः । सक्रोधो भयमुत्सृज्य सोऽभिदुद्राव पार्षतं ।
अभिद्रुत्य च विंशत्या क्षुद्रकाणां नरर्षभः । पञ्चभिश्चातिवेगेन विव्याध पुरुषर्षभः ।
धृष्टद्युम्नस्ततो राजन् ज्वलन्तमिव पावकं । द्रौणपुत्रं चतुःषष्ट्या राजन् विव्याध पत्रिणां ।
सारथिञ्चास्य विंशत्या स्वर्णपुङ्खैः शिलाशितैः । हयांश्च चतुरोऽविध्यच्चतुर्भिर्विंशतिभिः शरैः ।
विद्ध्वा विद्ध्वा नदन् द्रौणिं कम्पयन्निव मेदिनीं । आददे सर्वलोकस्य प्राणानिव महारणे । ९२९५
पार्षतस्तु बली राजन् कृतास्त्रः कृतनिश्चयः । द्रौणिमेवाभिदुद्राव कृत्वा मृत्युनिवर्त्तनं ।
ततो बाणमयं वर्षं द्रौणपुत्रस्य मूर्द्धनि । अवासृजदमेयात्मा पाञ्चाल्यो रथिनाम्बरः ।
तं द्रौणिः समरे क्रुद्धं छादयामास पत्रिभिः । विव्याध चैनं दशभिः पितुर्वधमनुस्मरन् ।
द्वाभ्याञ्च सुविसृष्टाभ्यां क्षुराभ्यां ध्वजकार्म्मुके । छित्त्वा पाञ्चालराजस्य द्रौणिरन्यैः समार्द्दयत् ।
व्यश्वसूतरथञ्चैव द्रौणिश्चक्रे महाहवे । तस्य चानुचरान् सर्वान् क्रुद्धः प्राच्छादयच्छरैः । ९३००
प्रदुद्राव ततः सैन्यं पाञ्चालानां विशाम्पते । सम्भ्रान्तरूपमार्त्तञ्च शरवर्षपरिक्षतं ।
दृष्ट्वा तु विमुखान् योधान् धृष्टद्युम्नञ्च पीडितं । शैनेयश्चोदयत्तूर्णं रथं द्रौणिरथम्प्रति ।
अष्टभिर्निशितैश्चैव सोऽश्वत्थामानमार्द्दयत् । विंशत्या पुनराहत्य नानारूपैरमर्षिणं ।
विव्याध च तथा सूतं चतुर्भिश्चतुरो हयान् । धनुर्ध्वजञ्च संयत्तैश्छिच्छेद कृतहस्तवत् ।
स साश्वं व्यधमच्चापि रथं हेमपरिष्कृतं । हृदि विव्याध समरे त्रिंशता सायकैर्भृशं । ९३०५
एवं स पीडितो राजन्नश्वत्थामा महाबलः । शरजालैः परिवृतः कर्त्तव्यं नान्वपद्यत ।
एवङ्गते गुरोः पुत्रे तव पुत्रो महारथः । कृपकर्णादिभिः सार्द्धं शरैः सात्त्वतमावृणोत् ।
दुर्योधनस्तु विंशत्या कृपः सारद्वतस्त्रिभिः । कृतवर्म्माऽथ दशभिः कर्णः पञ्चाशता शरैः ।
दुःशासनः शतेनैव वृषसेणश्च सप्तभिः । सात्यकिं विव्यधुस्तूर्णं समन्तान्निशितैः शरैः ।
ततः स सात्यकी राजन् सर्वानेव महारथान् । विरथान् विमुखांश्चैव क्षणेनैवाकरोन्नृप । ९३१०
अश्वत्थामा तु सम्प्राप्य चेतनां भरतर्षभ । चिन्तयामास दुःखार्त्तो निःश्वसंश्च पुनः पुनः ।
ततो रथान्तरं द्रौणिः समारुह्य परन्तपः । सात्यकिं वारयामास किरञ्छरशतान् बहून् ।
तमापतन्तं सम्प्रेक्ष्य भारद्वाजसुतं रणे । विरथं विमुखञ्चैव पुनश्चक्रे महारथः ।
ततस्ते पाण्डवा राजन् दृष्ट्वा सात्यकिविक्रमं । शङ्खशब्दान् भृशञ्चक्रुः सिंहनादांश्च नेदिरे ।
एवं तं विरथं कृत्वा सात्यकिः सत्यविक्रमः । जघान वृषसेनस्य त्रिसाहस्रान्महारथान् । ९३१५